

ת"פ 15095/08/15 - מדינת ישראל נגד עמליה מלי קורן, מאיה יזדי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 15095-08-15 מדינת ישראל נ' קורן ואח'

תיק חיצוני: 93885/2013

בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה- שפירא

המאשימה מדינת ישראל ע"י מר אסף הר- נוי, מתמחה

נגד

הנאשמות

1. עמליה מלי קורן

2. מאיה יזדי ע"י עו"ד יורם זריפי

פסק דין- נאשמת 2

כללי

1. נגד הנאשמת 2 הוגש כתב אישום שייחס לה עבירות של מעשה פזיזות ורשלנות, לפי סעיף 338(א)(8) לחוק העונשין התשל"ז-1977, מכירה קמעונאית של תכשירים ללא מרשם לפי סעיף 42(א) בצירוף סעיף 60 לפקודת הרוקחים [נוסח חדש] התשמ"א - 1981 (להלן: "הפקודה"), מכירת תכשירים, לפי סעיפים 47 ו- 60 לפקודה ופנקס התכשירים, לפי סעיפים 47א(ב) ו- 60 לפקודה.

2. על פי המתואר בכתב האישום, במהלך שנת 2012 ייבאה הנאשמת 1 מסין כדורי הרזיה המכילים בתוכם, בין היתר, חומרים סינטטיים משני סוגים שנאסרו לשימוש על ידי משרד הבריאות ומסוג נוסף שהותר לשימוש מסוים בלבד, שאינו כדורי הרזיה. השימוש בחומרים אלה עלול לגרום לתופעות לוואי כגון עצירות, כאבי ראש, סחרחורת, דיכאון, עליה בדופק ובלחץ הדם, הקאות, פגיעה בכליות, דימום במערכת העיכול, קשיי נשימה, פרכוסי שרירים, היפוקלמיה ובמקרים מסוימים אף למוות. הנאשמת 1 ייבאה את הכדורים לארץ ללא אישור ממשרד הבריאות, העבירה את הכדורים לבקבוקי פלסטיק שעליהם הדביקה מדבקות "גלולות זהב לירידה במשקל", וכתבה על המדבקות כי הכדורים הם ללא תופעות לוואי ועשויים מחומרים שהופקו מפירות וצמחי בר.

הנאשמת 1 מכרה את הכדורים לקונים בסביבתה, אשר היו מעוניינים בכדורי הרזיה טבעיים, מבלי שידעה אותם בקיומם של חומרים סינטטיים, מבלי שהזהירה אותם בדבר קיומן הצפוי של תופעות הלוואי ומהסיכון הכרוך בשימוש בהם במקביל לתרופות אחרות ובמצבים רפואיים שונים, וכן לא ציינה הנאשמת 1 בפני הקונים ממנה כי אין לכדורים אישור של משרד הבריאות.

בין היתר מכרה הנאשמת 1 לנאשמת 2 את הכדורים עבור סכומים של 200-300 ₪ לחבילה. נאשמת 2 מכרה את הכדורים לקונים בסביבתה שהיו מעוניינים בכדורי הרזיה טבעיים עבור סכום של 350 ₪ לחבילה, וכאשר הנאשמת 2 מכרה 10 חבילות כדורים, נתנה לה הנאשמת 1 חבילה נוספת ללא תשלום. הנאשמת 2 לא ידעה את הקונים ממנה בקיומם של חומרים סינטטיים בכדורים, מבלי שהזהירה אותם בדבר תופעות הלוואי הצפויות מהשימוש בכדורים ובדבר

עמוד 1

הסיכון הכרוך בשימוש בהם, במיוחד במקביל לשימוש בתרופות אחרות ובמצבים רפואיים שונים, וכן לא ציינה בפני הקונים, כי לכדורים לא ניתן אישור של משרד הבריאות, הגם שידעה זאת.

3. כל שייקבע להלן בגזר הדין מתייחס לנאשמת 2 (להלן בהמשך גזר הדין: "הנאשמת") בלבד, ואין בו כדי להוות קביעה כלשהי ביחס לנאשמת 1, אשר עניינה מוסיף להתברר.

4. בדיון שהתקיים ביום 10.1.16 הודתה הנאשמת בעובדות כתב האישום וטענה כי בסך הכל עברו תחת ידיה כ- 40-50 קופסאות כדורים, שחלק ניכר מהן היה בשימושה האישי ובשימוש בני משפחה, בעלה ובנותיה. המאשימה הסתפקה בהודאה זו, ועל בסיס ההודאה נקבע כי הנאשמת ביצעה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום. בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשמת באותו שלב ונעתר לבקשת ב"כ הנאשמת לדחות את שאלת ההרשעה לאחר שיוגש תסקיר שירות מבחן.

5. תסקיר שירות המבחן מתאר את נסיבות חייה של הנאשמת, שהיא בת 42, נשואה ואם לשמונה. הנאשמת סיימה 10 שנות לימוד, עבדה בעבודות מזדמנות ומצויה כיום בתהליך של חיפוש עבודה. הנאשמת הביעה בפני שירות המבחן חרטה על מעשיה ולדבריה, עד להגעת פקחים מטעם משרד הבריאות, לא ידעה כי מדובר בתכשיר שאינו חוקי, אותו היא רכשה גם עבור עצמה וגם עבור בני משפחתה. שירות המבחן התרשם, כי העמדתה של הנאשמת לדין פלילי עוררה אצלה תחושות אשם, בושה וחרדה. היא הביעה את נכונותה לבצע שירות לתועלת הציבור, ושירות המבחן סבור כי עונש זה יהווה עונש חינוכי. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשמת בשל הנסיבות האישיות שתוארו, והעובדה שמדובר במי שאין לה הרשעות קודמות.

6. ב"כ המאשימה ביקש להרשיע את הנאשמת ולהטיל עליה עונש של שירות לתועלת הציבור, מאסר על תנאי וקנס, תוך שהדגיש את הכלל בדבר הרשעת נאשמים שהוכח כי ביצעו עבירה, את חריגותה של הימנעות מהרשעה וטען כי לא מתקיימות במקרה זה הנסיבות המצדיקות הימנעות מהרשעה. עוד הדגיש ב"כ המאשימה את הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מהפצת הכדורים, אף אם לא התממש בפועל.

7. ב"כ הנאשמת ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעתה של הנאשמת ולהטיל עליה עונש של שירות לתועלת הציבור. ב"כ הנאשמת עמד על כך שהנאשמת רכשה את הכדורים לעצמה ולבני משפחתה, והפסיקה למכור את הכדורים ברגע שנאמר לה כי מדובר בחומר מסוכן, זאת הגם שהתבקשה על ידי קונים אחרים להמשיך ולמכור להם כדורים. ב"כ הנאשמת טען עוד כי הסבירות שהנאשמת תחזור לבצע עבירות היא אפסית, וכי לא קיימים אצלה דפוסים עברייניים. עוד הדגיש ב"כ הנאשמת את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ושיתוף הפעולה של הנאשמת בחקירתה. לחלופין ביקש ב"כ הנאשמת, כי אם תידחה עתירתו להימנעות מהרשעת הנאשמת, להסתפק בעונש של מאסר מותנה וקנס.

8. הנאשמת עצמה ביקשה מבית המשפט לאמץ את דברי בא- כוחה, והביעה רצונה לחפש עבודה בשירות המדינה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

9. הערך המוגן בעבירות שביצעה הנאשמת הוא שמירה על בריאות הציבור מפני שימוש בתכשירים המכילים חומרים מסוכנים ואינם מפוקחים על ידי גורמי הפיקוח המוסמכים. מידת הפגיעה בערך המוגן במקרה דנן אינה גבוהה, מאחר והנאשמת הפיצה כמות קטנה יחסית של כדורים.
10. מעשיה של הנאשמת לא היו בגדר אירוע חד פעמי, אלא נמשכו לאורך זמן. עם זאת, חלקה ותפקידה של הנאשמת בשרשרת הפצת כדורי ההרזיה המסוכנים היה קטן. על פי העובדות בהן הודתה הנאשמת, היא קנתה כ-40-50 קופסאות, שאת חלקן צרכה בעצמה וחלקן נמכרו לבני משפחתה, בהם הקרובים לה ביותר. הנאשמת לא יבאה את הכדורים בעצמה והיא מצויה בתחתית שרשרת ההפצה שלהם.
- עם זאת, לא ניתן לקבל את הטענה כי רווחיה האישיים של הנאשמת כתוצאה מביצוע העבירות היו זניחים והסתכמו בחבילה נוספת שקיבלה מהנאשמת 1 עבור כל עשר חבילות שמכרה, שכן על פי כתב האישום שהנאשמת הודתה בעובדותיו, היא אף מכרה את החבילות עצמן ברווח כספי.
11. העובדה כי הנאשמת נטלה בעצמה את הכדורים, יש בה כדי ללמד על מידת תודעה נמוכה ביחס לסכנות האפשריות כתוצאה משימוש זה, אם כי תודעה כאמור קיימת, כפי שנכתב בכתב האישום שהנאשמת הודתה בעובדותיו.
12. בשים לב לרמת הענישה שנקבעה בפסיקה, מתחם העונש ההולם בעבירות שבהן הורשעה הנאשמת מתחיל במאסר מותנה או שירות לתועלת הציבור, ומגיע כדי עונש מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות ולצדו עונשים נלווים של מאסר על תנאי וקנס (ראו רע"פ 654/13 פאדי אבו בכר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 26.2.13]; רע"פ 5029/09 מיכאל מרן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו 18.6.09]; ת"פ (באר שבע) 3582/05 מדינת ישראל נ' מרים דנינו ואח' [פורסם בנבו 29.4.08]; ת"פ (תל-אביב) 10037-07-11 מדינת ישראל נ' מריו פטלביץ' [פורסם בנבו 12.9.13]).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

13. הנאשמת הודתה במיוחס לה כבר בראשית הדרך, ללא שנערך עמה כל הסדר טיעון וללא שהובטח לה דבר לעניין ההרשעה או העונש. בכך יש, מעבר לחיסכון בזמן השיפוטי, כדי לבטא את נטילת האחריות המלאה של הנאשמת על מעשיה. התרשמותי, כפי שהתרשם אף שירות המבחן, כי הנאשמת מתחרטת על המעשים.
14. יש לייחס משקל להשפעתו הגדולה של עצם קיומו של ההליך הפלילי על הנאשמת, לבושה והחרדה שגרם לה, שיש בהם כדי ללמד על תפיסת עולם ושאפה לאורח חיים נורמטיבי.

15. כתב האישום הוגש בחודש אוגוסט 2015, כשלוש שנים לאחר ביצוע העבירות, שבוצעו בשנת 2012. שיהיו זה לא נומק על ידי המאשימה.

16. השיקולים שנמנו לעיל מביאים למסקנה כי יש לגזור את עונשה של הנאשמת בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם.

שאלת ההרשעה

17. ההלכה בנוגע להימנעות מהרשעה נאשמים נקבעה בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337 ועוסקת בשתי שאלות מרכזיות. האחת - האם סוג העבירות מאפשר לוותר במקרה המסוים על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. השנייה - האם ההרשעה עשויה להביא עמה פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. עם זאת, בית המשפט העליון התייחס גם לאפשרות קיומם של מקרים חריגים שבהם הצטברות הנסיבות הקשורות בנאשם ובעבירה שביצע מצדיקה שלא להטביע בנאשם אות קלון של פלילויות (שם, בפסקה 8).

18. פסיקה מאוחרת יותר אשר יישמה הלכה זו התייחסה לשיקולים נוספים שניתן לשקול ובהם היעדרם של דפוסי עבריינות הטבועים בנאשם, שאיפה לחזור למוטב, סבירות נמוכה שהנאשם יעבור עבירות נוספות, נסיבות משפחתיות קשות או פגיעה באפשרויות תעסוקה עתידיות (ראו למשל ע"פ 5446/15 **אשר חנימוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 3.3.16]; ע"פ (ירושלים) 2802-12-15 **שרון ביטון נ' מדינת ישראל** [30.3.16]).

19. במקרה דנן, אין מדובר בעבירות הנמנות על העבירות החמורות בספר החוקים. אף אם ניתן משקל של ממש לסיכון האפשרי לבריאות הציבור שנגרם כתוצאה ממעשי הנאשמת, לא ניתן להתעלם מכך כי היקף החשיפה היה מצומצם מאד, וכי בסופו של יום לא נגרם נזק קונקרטי. גם העובדה כי הנאשמת נטלה בעצמה את הכדורים היא בעלת משקל בהקשר זה, כפי שהובהר לעיל.

20. מדובר בנאשמת המקיימת אורח חיים נורמטיבי, המביעה חרטה מלאה על מעשיה, ההליך הפלילי עצמו היה עבודה בעל משמעות חינוכית והרתעתית, והסיכוי כי תחזור ותבצע עבירה פלילית קטן מאד, אם בכלל קיים.

21. הנאשמת אינה עובדת בימים אלה, ואולם בשים לב למכלול נתוניה האישיים, מגוון אפשרויות התעסוקה שלה מוגבל והרשעה פלילית תצמצם אותו עוד יותר.

22. הצטברותם של כלל השיקולים שהוזכרו מובילה למסקנה כי במקרה חריג זה, יש מקום להימנע מהרשעתה של הנאשמת.

העונש

23. בשים לב לשיקולי הענישה שפורטו לעיל, כמו גם לעובדה כי נמנעתי מהרשעתה של הנאשמת, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 250 שעות שירות לתועלת הציבור על פי תכנית שתיקבע על ידי שירות המבחן.

ב. הנאשמת תחתום עד ליום 20.11.16 על התחייבות על סך 5,000 ש"ח שלא לבצע עבירה פלילית במשך שנה. לא תחתום הנאשמת על התחייבות עד למועד שנקבע, תיאסר למשך 5 ימים.

24. המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן, אשר יגיש תכנית של"צ עד ליום 1.12.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ד חשוון תשע"ז, 15 נובמבר 2016, בנוכחות הצדדים.